

»Potem bom sam. Potem se ti vrneš in poveš moji materi, da sem zdrav in da se mi godi dobro.«

Julijan ni premaknil oči od poljane, ki je bežala nazaj v nedogled. Bil je neizmerno trd, neizprosno bolan, neizprosno naveličan.

Strašna bistrost in strašna apatija obenem je bila v njem. Videla je, s kakšnimi očmi je gledal mesto Pompeje. Kakor da je razumljivo, da ga je podsulo in ni nič čudnega, da on hodi po njem.

Mudilo se mu je dalje, neugnano, brez počitka. Hodil je po ulicah in ni maral počivati, dasi se je brala trudnost na njegovem obrazu.

»Kaj je Neapelj? Vaški smrad. Poglej...«

Pričel je padati dež iz oblačnega neba, mrzel veter je zavel v ljudi. Pa vendar ni imel obstanka. Ko sta se po polnoči vračala domov, da so se Anici že zapletale noge in je čutila mokroto v čevljih, je naenkrat obstal v stranski ulici.

Njegove oči so zagledale nekaj neverjetnega. Na kamenitem pragu zaprte in zaklenjene črne stariške hiše sta sede spala drug proti drugemu obrnjena dva dečka. Noge so bile sključene pod brado, na kolenih so počivale križem roke, na roke je bila nagnjena glava. Hlačice so jedva segale čez kolena, razcefrane in premočene. Dež, ki je padal na tlak, je odskakoval v drobnih kapljicah na mladi telesi.

Julijan je razločno slišal njuno sapo, ki je prihajala iz zdravega, najtršega spanja.

Obstal je in ju je gledal. Začudenje in zavist sta plala v njem. Pogled se ni mogel ločiti. »Poglej,« je dejal Anici. »Poglej ju, kje spita.«

»Revčka,« je sočuvstvovala Anica.

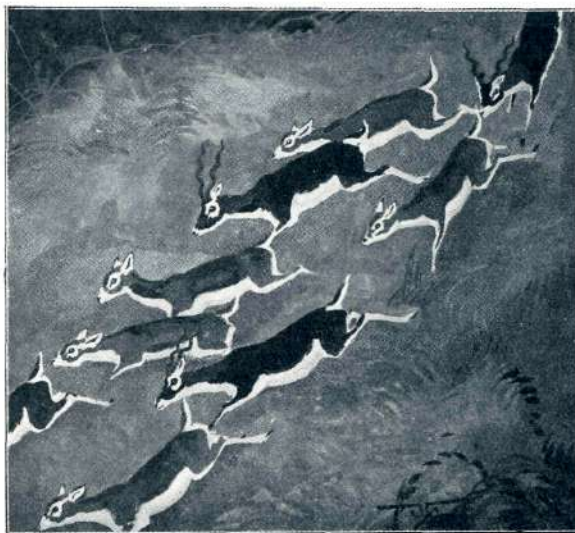
Julijan pa je govoril iz sebe: »Jaz bi menjal z enim teh dveh. Poglej, to je zdravje in življenje — pa poglej mene!«

»Molči,« je dejala Anica, ki ni razumela iskrenosti Julijanovih besed.

»Jaz bi menjal ž njima,« se je vrnil še enkrat in ni mogel odtrgati pogleda od čuda, ki ga je videl...

42.

Dan se je zjasnil že zgodaj v jutro, iz velikanskega zaliva so se blestele hiše, iznad Vezuva se je dvigal steber dima. V daljavi se je kazala siva lisa — otok Capri.

† J. M. GORUP: GAZELE.

Na visokih bregovih je stal Sorrente s svojimi velikanskimi hoteli.

Julijan je sedel na klopi parnika, zavrt v plašč in v neprestanem smehu zrl proti obrežju. Anica se mu je smela približati. Celo prijel je za njeno roko. Ob koncu potovanja in lepote dneva in narave se je spovračalo vse staro v srce nazaj.

Morje je bilo nemirno; kadar se je ladja nagnila, sta se zbližala tudi obraza. Gledala sta ljudi. Aničino oko je izluščilo izmed mnogoštevilnih tujcev bolnika, ki mu je stregla žena in ga zavijala v odeje in blazine.

»Glej,« je dejala. »Tudi tam je bolnik.«

»Če bi bili bolniki moja tolažba, bi imel tolažbe dovolj,« je dejal Julijan z nespremenjenim obrazom.

»Čudno mora to biti,« je naredila Anica velike oči.

»Kaj je čudno?«

Nikoli ni govorila ž njim podrobno o boleznih, ker se ga je bala žaliti in ker se je ogibal takih razgovorov. V apatičnosti, ki se je porodila v njem, je lahko sodil o sam sebi mirno tudi nasproti drugim. To je Anica spoznala. In v tem miru se ga ni bala.

»To —,« je dejala, »duša živi, telo izgine.«

»Ali me ni več?« se je pošalil, dasi je skeleča bolečina gledala skozi te besede.

Bilo ga v resnici ni več. Telo se je shujšalo, le obraz ni kazal tega očito.

»Saj telo ne izgine kar tako,« je popravil Julijan besedo, »le zdi se tako. Tudi moj